

LEVÉL HOZZÁ II.

Nem tanácsos ezt bízni a sok nyelvre,
Mert az sok pletyka közt kel veszélyre.
Én hajóm kormányát nem bízom szélre,
Várom szerencsém csendesb időre.

De sokára lesz ez. Így pennát fogok,
S' írom: nélküled árván nyomorgok,
Jég és láng között éjjel-nappal forgok,
Megnyerik szívét, miről ím szólok.

Igaz, az írás szépen hat azoknál,
Kik ismertségben vannak egymással,
Mi lehet kedvesb az levélírásnál?

Távol lévén másként nem szólhatnak,
Hanem levelekre mindent bízhatnak,
Magányukban ezekkel mulatnak.

(1838.11.04.)

LEVÉL HOZZÁ III.

Mit jelenteni szégyenlek nyelvemmel,
Sem közleni semmi követséggel,
Viaskodtam sokat szemérmességgel,
Így jelentkezek ím levelemmel.

Nem ismer. Levelem tán el sem fogja,
Vagy ha veszi, azt csak abban hagyja,
Semmi közöm hozzá, talán ezt mondja,
Ígaz vágyam csúfítani fogja.

Félnéknek valók az ily gondolatok,
Kár, hogy gondommal ennyit mulatok.
Ha a szép kisasszonnyal nem szólhatok?

Ha idegen is, nem lesz kegyetlen,
Érti tüzem, mely érte ég szünetlen,
Tán megszán, s nem lesz kő-engedetlen.

(1838.11.19.)

